

**[Rimstad.]**

det andet det held, som i indeværende år har mødt dansk landbrug på dets traditionelle markeder, og som på ingen måde var at forudse.

Den tilbageholdenhed, som den højtærede finansminister i modsætning til statsministeren udviser med hensyn til at lade regeringens handlinger tilflyde æren for øjeblikkets gode status, gør det nemmere at drøfte med ham det i den givne situation langt interessantere tema: hvordan er de økonomiske udsigter for den nærmeste fremtid, hvordan vil vor situation tegne sig i det næste par år, når vi sammenholder den med de indikationer, vi har for den internationale konjunktur- og markedsudvikling i det samme tidsrum?

Det er sparsomt, hvad den højtærede finansminister siger om dette. Det er indskrænket til en bemærkning om, at der er al mulig udsigt til, at højkonjunktoren vil fortsætte i hovedparten af de industrialiserede lande, der er vore vigtigste aftagere. Den højtærede minister slutter heraf, at vi kan regne med, at der også til næste år vil ske en betydelig forøgelse af vor industrieksport, så meget mere som ministeren mener at vide, at den danske industris konkurrenceevne i den senere tid må være blevet væsentligt styrket.

Om landbrugets situation siger ministeren, at man på baggrund af dette års betydelige stigning i valutaindtægterne hidrørende fra landbrugseksporten næppe skal vente yderligere stigninger næste år, og henviser i den forbindelse til den mindre gode høst i indeværende år.

Dette må siges at være meget summariske betragtninger over for den særdeles vigtige del af de samlede budgetovervejelser, der hedder valutaindtjening. Jeg vil derfor gerne uddybe den højtærede ministers ord en smule for at se, om også de virkelige præmisser svarer til den foretagne bedømmelse.

Lad os tage industriens afsætningsmuligheder først. Jeg vil ikke benægte, at konkurrenceevnen er i stigning, men stigningen er ikke stor nok, og det går ikke hurtigt nok. Dansk industris problem er jo at være konkurrencedygtig på trods af den relativt meget høje danske arbejds løn, og dette mål er først i sigte ved gennemført rationa-

lisering og stærkt forbedret arbejdstilrettelægning. Bag disse to begreber ligger imidlertid altid kravet om forøgede investeringer, og det spørgsmål vil da være ganske naturligt, om regeringen i den senere tid har truffet foranstaltninger, der kan lette sådanne investeringsforøgelser. Jeg tænker i denne forbindelse hverken på store eller små statstilskud, som jeg ud fra en principiel betragtning må afvise, men på, om det hjemlige kapitalmarked gennem en forøgelse af den private opsparing er blevet således støttet, at det kan imødekomme industriens krav om kapitaltilførsel. Spørgsmålet kan besvares benægtende. Regeringen ønsker vedvarende at lægge sin hånd på så stor en del af borgernes indtægter, at kapitaldannelsen gennem privat opsparing bliver for ringe til at dække investeringsønskerne. Man kan udtrykke dette ved at sige, at regeringen, den socialistiske regering, er klog nok til ikke at dreje halsen om på hønen, der lægger guldæg, men dog ikke klog nok til at sørge for tilstrækkelig føde til den af en slags, der får den til at forøge æglægningen.

Det er en kortsynet politik, regeringen her fører. Det viser sig allertydeligst derved, at den på et tidspunkt, som den højtærede finansminister selv karakteriserer som præget af ligevægt mellem efterspørgsel og produktion, alligevel forøger statens udgifter med 800 mill. kr. Der er ingen undskyldning for dette fejlgreb, heller ikke den, at beløbet dækkes gennem øgede skatter, uden at man behøver at ændre skattesatserne, fordi samfundets, d. v. s. borgernes, øgede aktivitet giver øgede indtægter og derigennem øgede skatter med de samme skattesatser. Netop i denne situation burde staten vise tilbageholdenhed med hensyn til sine udgifter, for at skatteborgerne i et øjeblik, hvor en opsparing er særlig påkrævet — og det er den jo i dag — også har noget at spare op af til gavn for de investeringer, som vort produktionsapparat har så stærkt et behov for.

Hvis den højtærede finansministers forventninger om en stadig stigende industrieksport derfor alligevel skulle blive gjort til skamme, vil han i hvert fald på det her nævnte punkt, mangelen på den private opsparing, have en vis anledning til at spørge sig selv, om han på sin side har